

Kedinin Bahe Arkadaşı

Jane MEADOW

Kedinin Bahçe Arkadaşı

Jane MEADOW

Kedi Luna bahçesini her şeyden çok severdi. Her sabah uzun otların arasında koşturur, kızıl-turuncu tüyleri güneşte parlardı. Krem rengi göğsü ve patileri güllerin yanından geçerken parıldardı. Yeşil gözleri enerjiyle ışıldar, mavi tasmaındaki küçük gümüş çingirak neşeyle cınlardı. Hiçbir şeye yakından bakmak için durmazdı. Sadece koşmayı severdi.

Güneşli bir öğleden sonra Luna, bahçe kapısının yanında tuhaf, yavaş bir çıtırtı sesi duydu. Çiçeklerin arasından baktı ve bir kaplumbağa gördü. Kubbeli kahverengi kabuğunda daha koyu desenler vardı, derisi buruşuk ve gri-yeşildi. Sakin koyu gözleriyle etrafa usulca bakıyordu. 'Merhaba,' dedi kaplumbağa. 'Benim adım Arthur. Bugün bahçeni ziyaret ediyorum.' Luna bıyıklarını oynattı. Bir ziyaretçi!

Luna heyecanla zıpladı. 'Hoş geldin, Arthur! Sana bahçemi göstereceğim. En uzağa kadar yarışabiliriz!' Öne fırladı, beyaz uçlu kuyruğu bayrak gibi dalgalanıyordu. Ama arkasına baktığında Arthur neredeyse hiç yerinden kımıldamamıştı. Minik mor bir çiçeği kokluyordu. 'Hadi ama!' diye seslendi Luna. 'Çok yavaşsın!' Arthur sadece gülümsedi. 'Ben bir şeylere bakmayı severim,' dedi.

Luna içini çekti ve oturdu. Arthur'un bir yavaş adım, sonra bir tane daha attığını izledi. Kısa, sağlam bacakları istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu. 'Bu gidişle bahçenin tamamını asla göremeyeceğiz,' diye düşündü Luna. Biraz sıkılmıştı. Ama sonra bir şey fark etti. Arthur sadece yürümüyordu. Keşfediyordu. Her küçük şeyde duruyordu. Luna'nın kulakları dikildi. Belki yeni bir şey deneyebilirdi.

Arthur yumuřak yeřil yosunların olduđu bir yerde durdu. 'řuna bak,' dedi usulca. 'Minik bir orman gibi.' Luna řömeldi. Yosunları daha önce hiç fark etmemiřti. Patilerinin altında yumuřak ve esnekti. 'Sadece yosun iřte,' dedi. Ama Arthur bařını salladı. 'Küçük canlılar için koca bir dünya,' dedi. Luna daha yakından baktı ve mücevher gibi parıldayan minik çiğ damlaları gördü.

Yavaşça ilerlediler. Arthur, Luna'ya bir çalının altında saklanan bir demet minik beyaz çiçek gösterdi. 'Bunlar ne kadar küçük,' diye fısıldadı Luna. Yanlarından yüz kere koşup geçmişti. Arthur başını salladı. 'Hızlı gidince küçük şeyleri kaçırmak kolaydır.' Luna'nın kuyruğu seğirdi. Bahçeyi yeni bir şekilde görmeye başlıyordu. Hiç bilmediği gizli bir dünya gibiydi.

Sonra Arthur bir yaprağın yanında durdu. Üzerinde parlak yeşil bir böcek vardı. 'Minik bacaklarına bak,' dedi Arthur. Luna yaklaştı. Böceğin kabuğu güneşte ısıldıyordu. 'Bir böceği hiç bu kadar yakından görmemiştim,' dedi. 'Çok güzel.' Arthur gülümsedi. 'Her yerde harikalar var,' dedi. 'Bulmak için sadece yavaşlaman gerek.' Luna içinde sıcak bir duygu hissetti.

Luna Arthur'un hızına ayak uydurmaya karar verdi. Bir yavaş adım attı, sonra bir tane daha. Birlikte bahçeyi yan yana keşfettiler. Luna üzerinde çiy olan bir örümcek ağı fark etti. Gümüşi bir iz bırakan bir salyangoz gördü. Bir arının yumuşak vızıltısını duydu. 'Bu çok eğlenceli!' dedi. Arthur kıkırdadı. 'Sana söylemiştim,' dedi. 'Yavaş olmak harika olabilir.'

Gölgeli bir köşeye vardılar, orada minik bir dere şırıldıyordu. Arthur su içmek için durdu. Luna suyun dalgalanmasını izledi. 'Ben bu derenin yanından hep koşarak geçerim,' dedi. 'Böyle güzel bir ses çıkardığını hiç bilmiyordum.' Arthur başını salladı. 'Bahçenin birçok şarkısı var,' dedi. 'Sadece dinlemen gerek.' Luna gözlerini kapattı ve dinledi. Dere usulca şırıldıyordu. Çok güzeldi.

Güneş batmaya başladığında Luna bütün öğleden sonrası Arthur'la geçirdiğini fark etti. Fazla uzağa gitmemişlerdi ama çok şey görmüşlerdi. 'Ziyarete geldiğin için çok memnunum,' dedi Luna. 'Yavaşlığın sıkıcı olduğunu sanıyordum, ama değil. Bir hazine avı gibi.' Arthur'un yumuşak gözleri parladı. 'Arkadaşların farklı ritimleri olabilir,' dedi. 'İşte bu onu eğlenceli yapar.'

Luna eskiden bahçede hiçbir şey görmeden nasıl koşturduğunu düşündü. Şimdi her küçük ayrıntıyı fark ediyordu. 'Bana yavaş keşfetmeyi daha çok öğretebilir misin?' diye sordu. Arthur başını salladı. 'Elbette,' dedi. 'Yarın mantar arayabiliriz.' Luna mırıldandı. Daha fazlasını öğrenmek için heyecanlıydı. Bahçe yepyeni hissettiriyordu, keşfedilmeyi bekleyen minik harikalarla doluydu.

O akşam Luna bir alının altında Arthur'un yanına kıvrıldı. Gümüş ıngırağı sessizdi. Koşmasına gerek yoktu. Kendini sakın ve mutlu hissediyordu. 'Bana kendi yolunu gösterdiğin için teşekkür ederim,' dedi. Arthur gülümsedi. 'Ben de bana bahçeni gösterdiğin için teşekkür ederim,' diye yanıtladı. 'Gördüğüm en güzel bahe.' Luna usulca mırıldandı. Yeni bir arkadaşı vardı.

Ertesi sabah Luna erken uyandı. Kapıdan fırlayıp koşmadı. Arthur'u bekledi. O hazır olunca birlikte yola çıktılar, yavaş ve istikrarlı. Luna, Arthur'a gizli bir yabancı çilek köşesi gösterdi. Arthur da Luna'ya bir uğur böceği ailesi gösterdi. Gülüştüler ve yan yana keşfettiler. Luna yürürken çingırağı usulca çınladı. Mutlu bir sesti.

O günden sonra Luna ve Arthur en iyi arkadaş oldular. Luna hâlâ bazen koşmayı severdi, ama Arthur'la yavaşça keşfetmeye her zaman zaman ayırırdı. Arkadaşlığın, dünyayı görmenin farklı yollarını paylaşmak olduğunu öğrendi. Ve bahçe, tüm minik hazineleriyle, birlikte olmayı en sevdikleri yer oldu. Bir daha hiç sıkılmadılar.

Bir öğleden sonra Luna'nın arkadaşı, Squeaky adında hızlı bir sincap ziyarete geldi. 'Neden bu kadar yavaş yürüyorsun?' diye sordu Squeaky. Luna gülümsedi. 'Çünkü arkadaşım Arthur bana yavaş olmanın eğlenceli olabileceğini öğretti,' dedi. 'Denemek ister misin?' Squeaky başını yana eğdi. 'Tamam,' dedi. Ve üçü birlikte bahçeyi keşfettiler, her küçük şeyi fark ettiler.

Böylece kedi Luna ve kaplumbağa Arthur bahçedeki en iyi arkadaş oldular. Herkese farklı ritimlerin hayatı zenginleştirebileceğini gösterdiler. Luna koşmanın eğlenceli olduğunu, ama yavaşlamanın bir hazine olduğunu öğrendi. Ve her gün, yavaş ve istikrarlı arkadaşı için minnettardı. Bahçe onların mutlu yeri, minik harikalarla ve paylaşılan neşeye doluydu. Son.